Tony Chester

Ultima luptă, prima luptă

Mi-am lăsat GEV-ul în parcarea complexului comercial, la câteva minute după primirea apelului. Totul făgăduia să fie promiţător pentru o aventură de unul singur, dar, când am deschis portiera, Big Geoff apăru de undeva cu Deathmobilul său. L-am aşteptat, aşa cum s-ar fi cuvenit să fac, în timp ce el ieşi afară ca să mi se alăture. Împreună cu el era şi puştiul cel nou, nu-mi aminteam numele lui, iar ei doi ofereau o imagine impresionantă. Geoff, la 1,85 metri înălţime, era numai muşchi şi atitudine; puştiul era cu doar vreo patru centimetri mai scund, ameninţător şi stupid. O pereche alcătuită parcă în Paradis. Am remarcat că Geoff ocupase un loc gol din parcare ca să-şi gareze maşina, dar nu era nicio problemă, legitimaţia lui de Vânător le putea rezolva pe toate. În afară de asta, cu excepţia bătăuşilor, toată lumea spălase puţina din parcare.

— Şi zi aşa, Twinkle, lucrăm din nou împreună, ei? făcu Geoff enervându-mă prin folosirea numelui acela idiot. Dar n-am arătat-o, am dat doar din cap, chiar dacă l-am surprins pe puşti strâmbâindu-se. Care-i treaba?

— Tocmai am ajuns şi eu. Cred că şeful aşteaptă deja la uşă.

— Păi, ce-ar fi să-l luăm la întrebări înainte să apară şi restul trupei.

I-am întors spatele. Voiam să aranjez ca onorariul să fie maxim, muniţia costa o grămadă de bani, iar eu nu mă simţeam îmbodit de vreun acces de dărnicie. Directorul complexului comercial era un individ mătăhălos, transpirat şi şucărit la culme. Încerca să-şi ascundă nervozitatea urlând:

— Era şi cazul să vă arătaţi! V-am chemat de o grămadă de vreme. La ce naiba mai plătesc eu asigurările dacă tipii ca voi…

— Apelul ne-a parvenit cu numai şapte minute în urmă, iar dacă nu-ţi convine n-ai decât să discuţi chestia asta cu asociatul meu. Geoff primi sugestia cu un rânjet aprobator, iar scandalul muri brusc. Ce s-a întâmplat?

— Păroşii, Capetele de mort, ce altceva credeţi că e? Doar nu v-aţi imaginat că v-am chemat ca să vă faceţi cumpărăturile aici?

L-am apucat pe cretin de jachetă şi l-am tras spre mine, acum eram bot în bot.

— Câţi sunt? l-am întrebat şoptit. Ultima fărâmă de indignare pieri din ochii lui în vreme ce se străduia să nu se încece cu propria lui salivă. Şi unde-s?

— Şapte Păroşi, cel puţin şase Capete de mort şi niciun Fanatic, din câte-mi dau eu seama.

I-am dat drumul. Mi se părea că era de-a dreptul o binecuvântare că se arătase şi Geoff.

— Am sigilat toate magazinele, verificând şi monitoarele. Suntem destul de siguri că se află toţi în piaţa centrală, de la parter.

— „Destul de siguri" nu este suficient, nu avem chef să dezlănţuim vreun safari pe aici, dar dacă nu avem înmcotro, o s-o facem şi pe asta.

Nu vedeam pe niciunul dintre membri serviciului de pază al complexului, ceea ce însemna că făcuseră o treabă înţeleaptă încuindu-se pe undeva.

— Deschide odată uşile astea, răbufni Geoff.

Ne-am apucat să ne verificăm armamentul în timp ce directorul vorbea în microfonul lui de pe rever. Mi-am umplut încărcătoarele pistoalelor, iar Geoff îşi armă automatele. Am băgat de seamă că puştiul, despre care-mi amintisem că-l chema John, deşi el prefera să i se spună Jack, avea o pocnitoare destul de impresionantă, un automat Uzi făcut sub licenţă. Avea însă destule de învăţat. Muniţia pentru drăgălăşenia aia a lui costa dublu faţă de ce foloseam noi. În cele din urmă, uşile alunecară înlături. Am luat-o spre stânga, iar Geoff o apucă la dreapta. Jack îi adresă directorului un mic salut cu mâna, din mers, şi se strecură dincolo de uşi. Pe cât de nerăbdător, pe atât de prost. Avea noroc că nu se afla niciun Păros prin apropiere, iar noi intrasem neobservaţi. Mai mult am simţit decât auzit uşile închizându-se în urma noastră. Eram zăvorâţi împreună cu toate coşmarurile posibile. Mă ţineam aproape de toate magazinele spulberate, aşa cum făcea şi Geoff, supraveghind orice mişcare. Jack stătea descoperit, în teren deschis, expunându-se şi căutând-o cu lumânarea. Foarte vag ajungeau până la noi urlete îndepărtate, care păreau să provină din piaţă, dar n-aveai cum şti, acustica din aceste locuri producea efecte ciudate.

Am rămas în urmă, mergând de-a lungul unuia dintre

magauzine, în vreme ce Geoff şi puştiul o luaseră mult înainte. Am scanat locul cu mini-teleobiectivele mele, verifând în special lifturile şi alte posibile ascunzători. Capetele de mort se înghesuiseră în raionul Woolworths, înfulecând în faţa câtorva manechine. Nu arătau prea decăzuţi, ceea ce însemna că mai erau încă destul de rapizi, ceea ce îndemna la şi mai multă prudenţă. Dacă estimările securităţii erau corecte, erau cu toţii acolo. Păroşii se luptau între ei în cafe-barul din piaţă, mârâind şi zbârlindu-se. Am putut număra doar cinci Veşti Proaste.

Apoi, totul se linişti. Păroşii îl văzuseră pe Jack, iar Capetele de mort îl depistaseră pe Geoff. Mi-am băgat în buzunar mini-teleobiectivele şi m-am strecurat în urma lui Jack; nu trebuia să-mi fac probleme în legătură cu Geoff – el mai jucase partida asta la fel de mult ca mine. Capetele de mort începură să se bulucească înainte, producând acele zgomote guturale care spuneau destul de multe despre foamea lor nesăţioasă. Hainele în care se îngropaseră erau sfâşiate şi boţite, aveau cu toţii o tentă albăstruie, de parcă fuseseră congelaţi. Păroşii priveau şi în haita lor, de şase acum, am remarcat că unul se ascunsese în spatele trupurilor vânjoase. Geofi se îndreptă direct spre Capetele de mort, cu un aer nepăsător. Îi curăţă pe cei mai apropiaţi, care stăteau împreună, amândoi maasculi şi îmbrăcaţi, cu două focuri trase ca la carte, drept în cap. Căzură la podea împroşcându-i cu creieri pe cei patru rămaşi în spatele lor.

Primul dintre Păroşi începu să alerge înainte. Atenţia lui Jack fusese distrasă de isprava măiastră a lui Geoff, dar izbuti să sesizeze mişcarea din limita câmpului său vizual. Se întoarse brusc şi trase o rafală, clănţănitul automatului reverberându-se în ecouri multiple prin întregul complex, gloanţele răvăşind pieptul Părosului. M-am retras, însă acesta se ridică din nou, în mai puţin de o clipită. Jack stătea acolo, părând uşor surprins, aşa că a trebuit să-i scap şi eu o boabă în cap. I-am tras-o prin ochiul drept, gaura de ieşire căscată fiind un sfert din scăfârlie. Hohotele lui Geoff ajunseră până la mine purtând ceva din încordarea descărcării de adrenalină. M-am uitat spre el şi am remarcat că ne privea. Se părea că avea grijă de Jack. I-am făcut semn spre dreapta, spre Capul de mort care tocmai dădea buzna spre el. Se întoarse oprindu-l din drum cu un glonţ în gât, azvârlindu-l în zăbrelele care acopereau vitrinele de la Mark & Spencer, transformânându-i partea din spate a craniului într-un terci roşiatic şi

umed, împrăştiat pe vitrină. Îi trimisese şi un glonţ în obraz.

Şi atunci, ca la un semnal, s-a dezlănşuit tot iadul. Cei cinci Păroşi se repeziră toţi spre noi şarjând vijelios, alergau mâncând pământul, dând din mâini şi urlând. Jack se lăsă într-un genunchi şi deschise focul la grămadă. Mai mult din noroc decât printr-o chibzuită ţintire îi doborî pe doi dintre ei atingându-i drept în cap, dar asta nu-i opri pe ceilalţi trei, nici măcar nu-i făcu să încetinească. Geoff îi luă rapid din spate, lovind unul, trimiţându-i mutra către Jack sub forma unor fragmente însângerate. Eu avusesem destul timp ca să ţintesc ca lumea, îmi alesesem obiectivul, şi am tras. Vârful scăfârliei unuia dintre Păroşi dispăru şi un fragment de os, ca o calotă, zbură înapoi. Cel de-al cincilea Păros intră însă drept în Jack, azvârlindu-i automatul Uzi care zăcea inutil între trupurile celorlalţi Păroşi. Monstrul se întinse spre gâtul lui Jack cu fălcile lui deformate, iar Jacks de-abia reuşi în ultima clipă să-şi elibereze una din mâini. Le văzusem venind pe cele trei Faptele de mort, alergând spre locul unde se aflase Geoff. Apoi l-am auzit pe Jack urlând, însă nu mi-am putut permite să mă las distras, aşa că dacă nu îl salvam acum pe Geoff, mai pierdeam un Vânător cu experienţă. De fapt, nu era cine ştie ce tragedie. În meseria asta nu trebuia să-ţi faci planuri prea mari de viitor.

Aşa cum prevăzusem, Capetele de morţi se mişcaseră cu rapiditate, dar nu suficient de repede încât să se poată lua la întrecere cu un glonte. Nu că mă dau mare, dar eram al naibii de calm, trăgând cele trei gloanţe rămase spre dreapta şi lovind toate cele trei ţinte. La început nu am fost sigur dacă nimerisem, fiindcă cel din mijloc rămăsese în picioare mai mult decât ceilalţi doi, apoi se surpă şi el, scutindu-mă să mai risipesc un foc.

— Ţine-i capul sus, făcu Geoff în spatele meu.

M-am întors să văd ce era cu Jack, căzut la podea. Îşi băgase degetele adânc în vintrele Părosului, ridicându-i în acelaşi timp capul, în vreme ce pocitania îl grebla cu ghearele. Apoi Jack reuşi să-şi plaseze cotul sub bărbia creaturii şi-i ridică scăfârlia. Aproape în acelaşi moment căpăţâna Părosului explodă în fragmente de blană însângerată când glonţul lui Geoff o penetră, împroşcându-l pe Jack, murdărindu-i faţa şi pieptul. Împinse cadavrul de pe el şi se ridică în picioare, împrăştiindu-şi fragmentele de creier pe toată faţa când încercă să se şteargă cu mâneca.

Pentru moment, nu mai rămăsese altceva decât tăcerea şi imaginea însângerată a carnagiului, ceva însă mă intriga. Cum Geoff era atât de înalt, iar eu mic şi slăbănog, era normal ca atunci când îl priveam să mă uit în sus spre el. Dacă lucrurile nu ar fi stat aşa, nu l-aş fi putut vedea pe Părosul care atârna de o jardinieră, chiar deasupra capului lui Geoff.

— La podea! am răcnit. Geofi se aruncă imediat jos, răspunzând cu rapiditatea dobândită în atâtea misiuni de lichidare desfăşurate împreună, însă Jack îşi ştergea ochii, ignorând total pericolul în care se găsea. Am încercat să-l ţintesc pe Păros, dar se mişca cu o rapiditate neobişnuită, sărindu-l pe Geoff şi lansându-se direct spre Jack. Făcu o balansare şi trasă trei dâre însângerate pe obrazul lui Jack, lăsând să atârne două fâşii de piele, smulgându-i un dinte. De-abia atunci am văzut ceva care cred că m-a făcut să cred că puştiului îi era dat să mai trăiască o vreme; nu cedă durerii şi şocului ci, surprinzător de calm şi de rapid, îl apucă pe Păros de braţul întins, de încheietură, întorcându-l şi azvârişindu-l de lângă el. Îl trânti la podea, urmat de cătarea armei mele, care l-a şi încadrat, şi l-am terminat pe loc în timp ce se pregătea să se ridice în picioare.

Jack se ţinea de obraz cu mâna stângă, iar Geoff zăcea pe jos, pe burtă, sprijinindu-şi capul cu mâinile, cu un rânjet grandios pe figură. Mi-am lăsat pistolul golit de muniţie înapoi în toc, apucând altul identic, încărcat pentru distracţie. Nu mai era necesar, se dovedi că detectorul numărase corect ţintele.

Nu fusese o vânătoare prea rea, spre deosebire de altele. Şase gloanţe trase, şase ţinte doborâte; trei Capete de mort lovite (mă simţeam foarte mândru de asta) şi trei Păroşi constituiau un trofeu frumos. Geoff doborâse trei Capete de mort şi doi Păroşi, dar îmi rămăsese dator. Nu-i plăcea asta, dar ştia cum să fie recunoscător. Jack avusese şi el norocul să doboare doi Păroşi însă se alesese cu obrazul sfâşiat, asta ca să se înveţe minte şi să-şi amintească data viitoare de asta când i s-ar mai fi năzărit că aici se putea juca. Aveam însă sentimentul că se va reface repede şi, pe termen lung, se va descurca de minune.

Asta nu face decât să vă arate cât de greşit puteam judeca uneori. Am fost întâmpinaţi la ieşire cu obişnuitele aclamaţii şi câteva strigăte de oroare la vederea feţei puştiului. Jack reuşi să încropească o

jumătate de rânjet în timp ce Geoff îl îmbarca în GEV, M-am urcat şi eu în al meu, dând la o parte caietele pentru autografe care mi se puseseră sub ochi; puteam vedea prin parbriz că Jack se apucase să semneze vreo câteva, chiar dacă Geofi se străduise să-l tragă înapoi ca să-l ducă mai repede la spital. Am chemat comandamentul şi am cerut o unitate de curăţire. Am remarcat pe afişajul de bord cum Geoff confirma ţintele, una câte una. Asta ajuta la virarea banilor în conturile noastre.

M-am decis să plec acasă şi să întrerup toate comunicaţiile. Dacă mai apăreau Păroşi astăzi, vor trebui să se descurce cu altcineva. În drum spre apartamentul meu am ascultat la radio o emisiune despre un asalt asupra Zidului. Treizeci şi ceva de Păroşi traversaseră terenul terenul pustiu de lângă Oraş. Majoritatea pieriseră în câmpul de mine, iar restul fuseseră lichidaţi de sentinele Vânătorilor. Garda de la Zid asigura o leafă minimă, un stagiu acolo fiind, din când în când, obligatoriu, însă de cele mai multe ori, paza era lăsată pe mâna foştilor Vânători betegiţi, care nu mai făceau faţă acţiunilor din oraş. Fusesem şi eu de serviciu acolo cu vreo două luni în urmă şi, sincer să fiu, m-am tot mirat că mai eram în viaţă. Zidul nu mai fusese reparat de când fusese construit, atunci, cu Accidentul. Era un mare noroc pentru noi toţi că Păroşii sunt atât de proşti. Eu doborâsem vreo câţiva înarmaţi cu pistoale, dar boala părea să-i fi făcut să uite cum funcţionau astfel de lucruri. Dacă aceşti ticăloşi ar fi fost mai organizaţi, Oraşul n-ar fi avut şanse mai mari decât un rahat abandonat în curtea fabricii de muşte.

Ar fi arătat, probabil, la fel.

* * *

Accidentul s-a întâmplat chiar atunci când m-am lăsat de şcoală. Zece ani mai târziu, detaliile rămăseseră tot confuze. Ceea ce se ştia era că organismul este mutagen, similar unor retroviruşi, şi afecta primatele, că era transmisibil prin aer. De unde provenea, era încă (oficial) un mister, însă există o convingere puternică printre oameni că şi-ar avea obârşia prin Nevada. Nu-i trebuise prea mult ca să acopere mare parte din emisfera nordică, iar efectele sale au devenit curând foarte evidente.

În cazurile cele mai grave, victimele devin „Păroşi", ceea ce înseamnă că se întorc la bestialitatea animalică, dinţii le cresc ascuţiţi,

la fel şi ghearele, părul pe corp, şi-şi descoperă deopotrivă preferinţa pentru carnea şi sângele de om. Unii dintre cei atinşi şi-au oprit transformarea la jumătatea drumului, devenind Fanatici. Singura diferenţă era că nu erau atât de mult acoperiţi cu păr, ca şi Păroşii. Cea mai uimitoare caracteristică a agentului mutagen era însă faptul că era capabil să-i afecteze şi pe cei morţi recent, reanimându-i, dar nu mai era în stare să-i transforme. Aceştia sunt Capetele de mort. Termenii au fost aleşi în primul an, când nume precum vârcolaci, vampiri, zombii se dovediră a provoca isterii în masă.

Pe de altă parte, Vânătorii, asta era destul de ciudat, se constituiseră deja într-o organizaţie secretă şi niciun guvern nu fusese capabil să descopere că existau deja. Ieşiseră la iveală şi apăruseră pe străzi încă din primul an. M-am alăturat lor din toate motivele idioate posibile, împreună cu o trupă întreagă de psihopaţi cărora le plăceau armele. Din fericire, toate aceste creaturi de coşmar erau vulnerabile la gloanţele trase în cap (nu şi în alt loc), la decapitare şi foc.

Ei bine, situaţia s-a înrăutăţit din ce în ce mai mult până când s-a ajuns la concluzia că oraşele trebuie protejate cu ziduri. Multe oraşe şi sate au fost complet ocupate de monştrii, iar terenul dintre ele pierdut. Oraşele erau legate între ele prin tunele subterane, iar câmpiile lăsate Păroşilor. Majoritatea activităţilor de construcţii erau reduse, ridicându-se mai degrabă baricade decât ziduri adevărate, unele sectoare fiind mai puternice decât altele. Vânătorii patrulau prin oraşe în GEV-uri ca şi al meu, ori ripostau la Zid împotriva ataczâurilor lansate de Păroşi. Toate acestea erau acţiuni necoordonate, care, de obicei, duceau la adevărate măceluri şi la retragere; nimeni nu ştia ce le declanşa. Am abandonat orice tentativă de a înţelege aceste creaturi cu ani în urmă. Se presupunea că încă se mai căuta o cale de tratament, dar nimeni nu-şi făcea prea mari speranţe într-o vindecare.

Eram cu toţii infectaţi.

Te puteai transforma într-un Păros oricând. Aşa puteau păţi iubita ta, tatăl tău, cel mai bun prieten. Vânătorii. Nimeni nu era imun. Aşa că lumea s-a transformat în ceva deosebit de neplăcut, cu monştrii peste tot şi monştrii potenţiali într-o puzderie de locuri. Ceea ce rămăsese din civilizaţie era de plâns. Odată cu trecerea anilor, Păroşii au ajuns să-i depăşească numeric pe oameni, iar Pământul a fost cucerit de ei. S-au mutat în emisfera sudică, şi-au croit drum prin ţările

slab dezvoltate; cum majoritatea terenurilor arabile au devenit inaccesibile, hrana a început să fie o problemă, iar odată cu asta au apărut bolile; totul s-a retras înspre interior, concentrându-se în marile metropole, iar frontierele se opreau la Zid. În loc să ne unim forţele, noi, rasa umană, ne-am risipit. Acum aşteptam cu toţii să ne vină sfârşitul.

Sunt destui care ar spune că exagerez, dar eu îmi îndrept privirile spre tot ceea ce se întâmplă în jurul meu. Criticii mei ar putea pretinde că situaţia s-a mai stabilizat între timp şi să arate că erau încă posibile călătoriile şi comunicaţiile. Au dreptate, dar puţini se mai folosesc de aceste facilităţi, aflate încă la-ndemână; în aceste vremuri grele oamenii descoperă că acasă au parte de o siguranţă relativă şi preferă să stea acolo. Rata natalităţii a scăzut dramatic. Viaţa nu valorează prea mult acum, iar moartea e pe gratis peste tot. Şi, chiar privite dintr-o nouă perspectivă, omenirii îi rămăseseră pe cap şi vechile probleme: foametea, criminalitatea, nedreptatea, sărăcia, corupţia, lipsa de locuinţe, SIDA, SIDS, totul. Vechile noastre vicii domnesc în continuare. Deci, cine exagerează?

Eu, gloanţele mele. Trag bine şi trăiesc din plin. Cu cât trag mai bine, cu atât trăiesc mai mult. Şi dacă, vreodată, o să simt cum mă transform în Păros, nu că s-ar fi dovedit că ai putea simţi asta, dar dacă s-ar întâmpla aşa, am să-mi zbor creierii.

* * *

M-am dus la comandamentul Vânătorilor pentru că plictisisem. Trecuseră deja trei zile fără să mai dau cu ochii de vreun Păros şi nici nu se problema să mai curăţ vreunul. Mi-am oferit un Cap de mort la mijlocul străzii, chiar în dimineaţa asta, dar, cinstit vorbind, l-aş fi putut lăsa în seama şoferilor. Singurul motiv pentru care nu am făcut-o a fost că aş fi favorizat o tamponare. Instructajul primit la comandament spunea că agentul mutagen intrase într-una din perioadele sale de amorţeală, din nefericire (sau din fericire, dacă se afla în mediul tău ambiant) nimeni nu ştia cât va dura. Vestea bună era că acei dintre noi care mergeau în patrulare urmau să primească, de acum înainte, subvenţii pentru combustibil.

M-am strecurat în restaurant, mai mult pentru cafea decât

pentru hrană, şi atunci am dat din nou cu ochii de Jack. Cicatricile lui se vindecaseră destul de bine şi ştiam că urma să fie şi mai popular printre doamne cu urmele alea. Era pe de-a-ntregul treaba sa cum spunea povestea dobândirii lor. Stând acolo, la masă, părea cuprins de o pasă meditativă, însă din cât ştiam eu, se putea să nu facă altceva decât să viseze cu ochii deschişi. Lumina îi reveni în priviri când mă văzu şi-mi făcu un semn incert. M-am strecurat printr-o mare de haine de piele, nu era o uniformă ci de o ţinută adoptată din motive practice: haina de piele te proteja mai bine de gheare şi colţi. Mă întrebam ce mai voia Jack. Practic, îl venera pe Marele Geoff, iar eu nu eram genul de Vânător în preajma căruia să-şi dorească să fie. Părea foarte serios. Pe când mă îndreptam spre masa lui izbucniră câteva aprecieri de genul „Hei, Twinkle „sau „Io, Twinkle!" şi alte asemenea. Degetul meu mijlociu se înălţă în aer şi mi-am simţit buzele pronunţând „Ia mai duceţi-vă…". A fost ceva automat. Mi-am dat seama că puştiul era destul de nervos.

— Ceva probleme? l-am întrebat, aşteptându-mă ca Jack să se fi gândit destul de bine înainte de a se contempla în oglinzi. Nu arăta chiar speriat, dar ceva îl rodea, dându-i un aspect mai copilăresc decât avusese el vreodată.

— Oh, nu chiar, de fapt… ăăă… am vrut să te întreb ceva.

Mi-am scos ochelarii şi l-am ţintuit cu privirea.

— Este adevărat că… că… De ce naiba ţi se spune „Twinkle"?

Nu cred că asta era întrebarea pe care intenţionase să mi-o pună, dar m-am prefăcut că-l iau în serios.

— Mi se trage de la Twinkletoes. Îmi aruncă o privire tâmpă. Prima dată când am ieşit în misiune am dat peste ceva necazuri, i-am spus. Fusese un incendiu într-un cinematograf, o grămadă de fum şi victime ale inhalării lui. S-au transformat cu toţii în Capete de mort. Eram extrem de încordat. Majoritatea Capetelor de mort văzuţi de mine erau destul de lenţi, dar ăştia erau agitaţi şi foarte rapizi. Am intrat în joc şi m-am repezit spre ei cu pistoalele. La început a fost floare la ureche, dar continuau să vină spre mine.

Îmi aminteam foarte bine cum mă trecuseră toate apele pe şira spinării.

— N-am avut timp să reîncarc şi nici alţi Vânători nu erau prin preajmă. Foarte curând, m-am trezit înconjurat.

— Şi atunci ce-ai făcut? Vocea puştiului era preocupată şi gravă.

— Arte marţiale, asta am făcut. Un tip mic de statură, aşa ca mine, fără muşchii Marelui Geoff, trebuie să se descurce cumva. Când au sosit ajutoarele, eu mă învârteam ca naiba, lovind, pocnind, împingând şi spărgând. O lucrătură de picioare. Băieţii m-au scos de acolo, dar au început să mă tachineze pentru că „dansasem cu morţii" şi alte chestii de-astea. Cineva m-a strigat atunci „Twinkletoes" şi porecla s-a prins de mine imediat, ba mai mult, m-am ales cu o prescurtare. Aşa că acum sunt Twinkle.

— Ţi-aş fost frică? Când te-au împresurat Capetele alea de mort?

— M-am căcat pe mine, cu tot cu haina mea de piele.

Jack dădu din cap şi chiar izbuti să afişeze un soi de rânjet. Mă întrebam când avea să treacă la subiect.

— De fapt, care-i numele tău adevărat?

— David. La naiba, ar fi trebuit să mă gândesc.

— OK, David. Eu… ăăă… ce voiam de fapt să te întreb…

Şi tocmai atunci îşi făcu apariţia Marele Geoff care lămuri imediat lucrurile.

— Twinkle! Se întinse peste masă. Hei, Twinkle, ce faci, stai la cafea cu un boboc?

Asta era deci. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Totdeauna se întâmpla aşa, când lucrurile evoluau lent. Geofi se trânti pe scaun, lângă Jack, şi-şi petrecut braţul peste umerii lui. Îmi adresă un rânjet. Mă uitam la puşti. Îi revenise expresia aceea aproape temătoare, dar puteam să-mi dau seama că nu era deloc sigur dacă pricepuse, dacă ceea ce auzise era adevărat.

— Trebuie să-l ţin în formă pentru la noapte, glăsui Geoff.

— A vorbit serios? întrebă puştiul destul de calm.

— Despre caftul cu Păroşii? Jack dădu din cap. Da, a vorbit serios.

Am oftat.

— Afară?

— Bineînţeles că afară! Dacă ar fi existat mai mulţi dinţi în zâmbetul lui Geoff l-aş fi putut lua drept Fălci.

— Chiar ai făcut tu aşa ceva, David?

— Da.

Nu m-am mai obosit să-i explic că asta fusese cu ani de zile în urnă. N-ar fi avut niciun rost. Acum că ştia că unii dintre Vânători se aventurau afară ca să lupte cu Păroşii cu mâinile goale, nimic nu l-ar mai fi putut opri s-o facă şi el. Părea din nou căzut pe gânduri, dar nu mai exista nicio umbră de îndoială în atitudinea lui. Ştiam că se va duce.

— OK, Geoff, am s-o fac.

Jack părea foarte sigur de el, dar eu mă întrebam dacă nu cumva i se dusese inima în călcâie, aşa cum păţisem şi eu. M-am întors spre Geoff.

— Ieşiţi afară deseară? Dădu aprobator din cap. Câţi?

— Doar eu şi puştiu'. Doar dacă nu cumva…

Să mă ia naiba dacă am ştiut ce m-a făcut să o spun, dar ar fi fost şi mai rău dacă i-aş fi lăsat să plece afară de caspul lor; grijă pentru Jack, plictiseală, gânduri sinucigaşe. Nu ştiu s-a întâmplat, dar am spus-o:

— Am să vin şi eu.

* * *

Am mers spre Zid cu GEV-ul meu sosind acolo imediat după apusul Soarelui, arătându-ne sentinelelor. Bătrânul Paul era şi el acolo, apărând înfrigurat şi alunecos, mâneca goală a hainei spânzurându-i în aer în locul mâinii lipsă. Jack era foarte surprins şi era pe cale să slobozească vreo neghibie când i-am agăţat privirile şi l-am redus la tăcere cu o singură ocheadă. Paul ne conduse până la meterezele de unde el şi camarazii lui îşi exersau tirul, aşa cum făceam şi noi în timpul stagiului obligatoriu la Zid. Îmi făcusem şi eu rondurile pe acolo, dar gândul îmi rămăsese tot la prima şi singura mea trântă cu Păroşii. Nu fusese ca în noaptea asta. Doisprezece dintre noi ieşiseră afară când am trecut prin botezul începătorului. Acum ştiam că era un ritual prostesc, dar pe atunci eram mai tânăr, cam ca Jack.

În multe privinţe, nu se deosebea de majoritatea jocurile masculine de grup şi de dominare – curajul şi transfigurarea – dar era mult mai periculos. Potenţial mai periculos. Teoretic, atâta vreme cât îţi luai toate precauţiile necesare, nu exista niciun pericol, şi, pe deasupra, mai încercai şi fiorii de a ieşi neînarmat înaintea unui Păros,

dar ştiţi cum este. Accidente se pot întâmpla oricând. Oamenii sunt omorâţi (ori mai degrană dispar, din moment ce sunt declaraţi, oficial, morţi) sau mutilaţi.

Desigur, Geoff îi spusese lui Paul de ce eram acolo din moment ce coborâse o scară de frânghie peste Zid fără să se mai obosească să ne facă şi conversaţie. Jack încă mai arunca, din când în când, priviri nervoase spre mâneca goală a lui Paul şi puteam să observ că devenea din ce în ce mai încordat. M-am aplecat spre el, pentru o vorbă, două.

— Ţi-e frică?

L-am văzut contemplând posibilitatea de a-mi servi o minciună, dar, în cele din urmă, îmi adresă un surâs încordat şi dădu din cap, aprobator. I-aş fi putut spune că puteam renunţa oricând la asta, că nu trebuia s-o facă, dar n-ar fi servit la nimic.

— Şi mie mi-a fost, nu trebuie să-ţi fie jenă. Suna ca dracul, chiar şi pentru mine, aşa că am continuat. Te-ai descurcat foarte bine la magazin, ai ras unul, după aceea încă unul, aşa că nu cred că trebuie să-ţi fie teamă.

Nu ştiam dacă asta reuşise să-l îmbărbăteze sau nu. Sosise momentul cvâoborârii în pustietăţile de afară.

Paul ne supraveghea în timp ce coboram, pe de-o parte, pentru Păroşi, pe de alta, de ochii superiorilor săi. Zidul are o înălţime de numai zece metri, iar Păroşii nu vor ajunge niciodată să construiască maşini de asalt ori alte minunăţii tehnice, dar asta făcea coborârea a naibii de îndelungată când era să întorci spatele civilizaţiei şi să o iei pieptiş pe tărâmul monştrilor. Când am atins solul, pompasem în vene o grămadă de adrenalină şi gâfâiam din greu. M-am uitat spre Jack şi am ştiut imediat că era prima sa întâlnire cu adevăratul coşmar.

Câmpul de mine este acoperit de ceea ce pare, la prima vedere, un covor de buruieni rebegite. Dar când te uiţi mai de aproape, îţi dai seama că sunt membre şi părţi din trupuri. Limita perimetrului este marcată de o reţea de sârmă cu lame tăioase şi de ea atârnă fragmente de trupuri uscate sau putrezite, sinistre şi suprarealiste. Paul ne strigă că minele erau dezactivate, iar noi am străbătut grăbiţi câmpul. Am aruncat o funie peste reţeaua de sârmă, am traversat-o şi am tras-o apoi după noi, lăsând-o pe sol. Păroşii erau prea proşti să se folosească de ea. Ne-am impus un pas alert, căutând un grup de Păroşi bine hrăniţi. Aceasta era precauţiunea numărul 1: niciodată nu trebuia să

ataci un Păros flămând. Am trecut pe lângă câteva grupuri care păreau haite plecate la vânătoare şi ne-am ferit cât puteam mai mult. Din fericire, indiferent cum acţionase agentul mutagen asupra lor, nu le amplifica simţurile, ca la animale. Ne-a trebuit mai mult de o oră ca să dăm, în cele din urmă, de grupul potrivit.

Eram într-una din acele porţiuni de teren care separă două aşezări suburbane, dând impresia că aveau identitate proprie, în loc să facă parte din aceeaşi centură de aşezări anonime, care înconjoară toate oraşele. Cel puţin, aşa fusese cândva. Vizibilitatea era bună, era destul de cald, luna plină, iar în aceste zile aerul era mai puţin încărcat. Noaptea era călduţă, străbătută de o adiere blândă care-ţi aducea în nări mirosul de carne putredă. L-am urmat pentru a da peste un mic grup de cinci Păroţi care înfulecau un Cap de mort. Acesta tresărea uşor, animat de agentul mutagen care-l readusese la viaţă, însă, în curând, va rămâne fără multe părţi care să poată mişca. Am aşteptat până când ospăţul a luat sfârşit, ba chiar am înfulecat şi noi câte ceva din raţiile noastre. În cele din urmă, Păroşii au început să urle unul la altul şi apoi au început să se încaiere, la fel ca şi cei din complexul comercial. Abia atunci ne-am făcut şi noi cunoscută prezenţa.

Au încetat imediat să se hăituiască şi ne-au aruncat priviri încărcate de ură, dezvelindu-şi colţii, începând să mârâie surd, cu un aer cât se putea de ameninţător. Jack transpira deja din greu. Una era să înfrunţi astfel de creaturi într-un mediu urban şi alta era să le suipi în faţă pe propriul lor teren. Dintr-odată, m-am simţit dezgustat şi obosit şi aş fi vrut ca noaptea să ia sfârşit. Mi-am scos centura cu armele, aruncând-o deliberat la picioarele lui Jack şi am luat-o mecanic înainte, ţinându-mi privirele pe Părosul pe care-l alesesem partener de dans. Al naibii să fiu dacă ştiam ce se petrecea în scăfârliile lor, în ceea ce le ţinea loc de minte, dar păreau să priceapă acest gen de comportament întrucât ceilalţi patru s-au retras îndărăt, formând împreună cu Geoff şi Jack un cerc în jurul nostru.

Nu-mi era teamă, dar cred că ar fi trebuit să-mi fie. Părosul lăsat pe vine, gheboşat, mârâind uşor, aproape că torcea. Mi-am lipit îndată un rânjet sălbatic pe faţă, dar eram atât de îndepărtat de această expresie, eram pur şi simplu inert înăuntrul meu. Mi-am dat seama că mă simţisem aşa mai bine de un an de zile şi aproape că am ratat totul din pricina ezitării. Părosul a ţâşnit înainte să fi apucat să mă pregătesc

şi a fost, pur şi simplu, un reflex care mi-a salvat viaţa. M-am aruncat pe spate, azvârlindu-mi picioarele în sus şi pocnindu-l fără să mă mai gândesc. L-am prins suficient de bine încât să-l arunc peste cap, dar nu suficient cât să aşez o oarecare distanţă între noi. Am un garbarit prea redus pentru orice luptă corp la corp, aşa că am făcut singurul lucru rezonabil în astfel de circumstanţe: m-am răsucit pe spate, de parcă executat o figură în stilul vechiului breakdance de pe vremurile bune, şi l-am pocnit pe fraier direct în falcă. S-a auzit un pârâit de oase şi un urlet înăbuşit. Pe deasupra, mai ajungeau la mine încurajările lui Geoff şi Jack care strigau „Twinkletoes!"

Apoi m-am supărat rău de tot. Pentru porecla mea idioată, pentru prostia mea, de a mă fi aflat acolo, şi pentru că Geoff era un căcănar, pe Jack, fiindcă avea nevoie de ajutorul meu şi pe Păros, pentru că era atât de pocit. M-am ridicat în picioare, şarjând plin de o sfântă furie, ajungând în faţa Părosului şi atunci am înţeles sentimentul care-i făcea pe Vânători să vină aici din când în când. L-am trăsnit pe Păros de-a latul gâtlejului, pocnindu-l apoi în cutia toracică şi plasându-i şi un genunchi bine ţintit. Se dădu îndărăt, copleşit de durere, complet debusolat. L-am lovit din nou şi din nou. Apoi m-am băgat în el cu lovituri scurte, tăiate, de picioare. L-am lovit peste bot, l-am atins cu un cot în stomac şi faţă. În final, l-am apucat de cap şi i-am rupt gâtul printr-o răsucire bruscă, mai degrabă simţind pocnetul vertebrelor decât auzindu-l.

Am azvârlit trupul imobil la picioarele mele, întorcându-mă încet spre Geoff şi Jack, apoi, la fel de căutat, mi-am prins din nou centura şi m-am destins.

Jack se arătă impresionat, Geoff afişă însă o mină plictisită. Ceilalţi patru Păroşi rămaşi ţopăiau fără rost, fără să fie câtuşi de puţin preocupaţi de ceva. Aşa erau întotdeauna când aveau burţile pline – fără pic de loailitate faţă camarazii căzuţi – pentru ei, aceştia erau doar o sursă suplimentară de hrană. Nu se temeau de noi; păreau că ne percepeau, într-o anumită măsură, ca pe nişte creaturi ca şi ei, nu ca nişte ameninţări *per* se Au început să ne arate un oarecare interes doar când Geoff îşi scoase jacheta.

Era cu adevărat uriaş. Muşchii lui erau ca nişte diformităţi, vânoşi, rostogolindu-se sub piele ca o boală subcutanantă. Picioarele-i erau imense. Era ciudat că-mi dădeam seama de asta de-abia acum, în

astfel de circumstanţe. Jack luă jacheta lui Geoff, vizibil îngrijorat pentru uriaş, deşi nu era nici el chiar un pitic. Geoff înşfăcă hoitul Părosului pe care-l omorâsem şi-l azvârli deoparte. Ceilalţi patru începură să înainteze, gândindu-se, probabil, că Geoff încerca să le fure hrana, dar se opriră când el se înmtoarse să dea ochii cu ei; mâna mi se încleştase pe patul pistolului. Geoff îi măsură şi-l alese pe cel mai mare (bineînţeles) şi-l înrudemnă cu un gest să înainteze. Ceea ce Părosul chiar şi făcu.

Nici măcar nu a fost o luptă. Părosul avea cam un metru şaptezeci înălţime, dar se opri. Arăta jalnic pe lângă Geoff. Se repezi orbeşte asupra lui lovindu-l şi trăgând de el cu putere de câteva ori. Când Geofi se simţi pregătit, îl lăsă să-şi facă numărul, se plasă apoi în spatele lui printr-o mişcare subtilă şi delicată, apucându-l pe Păros de partea din spate a gâtului. Îl izbi apoi în spatele genunchilor, punându-l jos. Geofi se aplecă apoi şi el, uşor, rămânând într-un genunchi, punându-şi celălalt picior pe spinarea creaturii, în aşa fel încât îl ţinea de gât cu o mână, folosind-o pe cealaltă ca pe o pârghie de-a latul pelvisului. Apoi, încet, sau mai bine zis, cu o lentoare perversă, îi frânse gâtul.

Când Geofi se ridică, luă de jos şi trupul creaturii folosindu-şi mâna pe care o mai avea încă petrecută după gâtul Părosului, scuturându-l înspre ceilalţi trei rămaşi. Apoi îl azvârli dispreţuitor într-o parte. Geoff reveni lângă noi şi-şi luă jacheta.

— E rândul tău, băiete.

Jack se uită spre mine, dar eu am dat din umeri. După un astfel de spectacol, cum ai mai fi putut să nu-ţi păstrezi încrederea în propriile tale forţe? Cu puţin noroc, ne-am fi putut întoarce în Oraş înainte de închiderea barierelor. Jack, bineînţeles, îşi însuşise stilul lui Geoff şi se grăbi să-şi scoată jacheta. Fu îndeajuns de îngăduitor încât să mă lase pe mine să i-o ţin. Am încercat să nu izbucnesc în râs. Pe câmpul de luptă alese, desigur, pe cea mai zdravănă dintre bestiile rămase, care se ţinea destul de băţoasă, înaintând apoi cu precauţie. Nu era la fel de mare ca şi exemplarul lui Geoff, dar era mai mare decât ceea ce mi-aş fi permis eu. Ieşi la bătaie hăulind, dându-i târcoale în maniera aceea ciudată. Jack stătea destul de calm, fără să facă altceva decât să-l urmărească pe Păros cu privirea. Era o copilărie, dar începusem deja să fiu mândru de el.

Când Părosul se repezi la el, era calm şi pregătit. Îl lovi cu putere în tâmplă şi în ceafă. Asta a fost o greşeală. Se lovise la mână. Toată lumea îşi imaginează că ştie cum să lovească, dar fără antrenament şi tehnică poţi ajunge să-ţi frângi oasele. În timp ce Jack era preocupat de scuturatul mâinii, Părosul îl suprinse descoperit şi, fără protecţia oferită de jachetă, îi lăsă vreo patru urme însângerate de-a latul pieptului. Jack se pierdu cu firea, năucit de durere, iar Părosul se aruncă asupra lui. Am înaintat cu pistolul pe jumătate scos din tot (precauţiunea 2, asigură-te întotdeauna că ai o acoperire), însă Geoff mă opri. Jack se lăsă pe spate, încercând să profite de intervenţia mea. Nu reuşi, însă, cel puţin, izbutise să-şi pună picioarele între el şi bestia masivă. Jack era şi el uriaş, iar izbitura picioarelor îl azvârli pe monstru de lângă el, însă făcu greşeala să întârzie să se ridice şi Părosul se repezi din nou la el, încleştându-şi fălcile în jurul încheieturii mâinii stângi. Puştiul urlă, animalic, potopit de durere. Într-o mişcare inspirată numai de panică îl pocni peste cap, apoi îl apucă pe Păros de-o ureche şi-şi înfipse degetul mare într-unul din ochii creaturii. Părosul sări înapoi urlând, dar de data asta, prea lent. Jack şarjă plin de furie şi începu să-l pocnească, loviturile căzând asupra monstrului ca o ploaie, mâinile puştiului acţionând ca nişte pistoane, cu pumnii strânşi.

„Bătut la sânge" este o expresie greu de imaginat, un spectacol greţos dacă-l priveai. Nu eram sigur că Jack fusese entuziasmat când începuse partida, dar acum ştiam că-i plăcea la nebunie. L-aş fi putut doborî pe Păros oricând, după primele treizeci de secunde de la atacul lui furibund, dar Jack prefera în mod sigur să-l lovească el şi să-l împingă tot mai îndărăt. Când netrebnica arătare, cândva o fiinţă umană, renunţă la luptă se lăsă pe spate expunându-şi gâtlejul. Aş fi vrut să am, în acel moment, răgazul de a fi uluit, însăp Jack se repezi să-l termine. Sări pe scăfârlia creaturii până când oasele trosniră, toţi demonii care-l mânau pe Jack parcă-i coborâseră în picioarele alea care loveau şi zdrobeau. Nu se opri decât atunci când din Păros nu mai rămăsese decât un terci. Stătu pe loc, respirând din greu până reveni la normal. Se întoarse spre noi clătinându-se şi a trebuit să-i ţin jacheta ca să-şi poată băga mâinile tremurătoare în mâneci. Rănile lui nu erau chiar atât de grave, superficiale, aşa că nu avea nevoie de copci. L-am bătut pe spate şi l-am simţit tremurând.

— Te-ai descurcat bine, i-am spus, mai mult ca să risipesc tăcerea.

— Mda… mormăi Geoff. Poate că într-o bună zi ai fii destul de bun ca să te poţi lua de un Păros mai ca lumea.

L-am simţit pe puşti încordându-se imediat.

— Ce naiba tot îndrugi acolo? Ce am de făcut…

Jack era aproape gata să plângă, furios şi rănit în amorul propriu. Am intervenit degrabă.

— Spune-i s-o lase baltă, Jack. Nimeni nu poate afirma acum că nu eşti un adevărat bărbat. Ţi-ai rezolvat Părosul şi l-ai făcut foarte bine, dar nu există premii şi trofee aici. Nimeni din Oraş nu ţi-ar putea arăta altceva decât admiraţie.

I-am azvârlit lui Geoff una din căutăturile mele nasoale şi am continuat:

— Nu-i aşa, Geoff?

— Mda… sigur. Se prinsese. Dar dădu iar totul peste cap adăugând în barbă, înainte de a o lua din loc, că Părosul nu fusese „destul de mare”.

N-am mai putut împiedica în niciun fel ceea ce s-a întâmplat. Puştiului nu-i mai rămăsese altă alternativă decât să se repeadă fie la Geoff, fie la un alt Păros, mai mare. Cred că asta spune destule despre Geoff dacă puştiul alesese ultima variantă. Jack îi privi pe cei doi Păroşi rămaşi, cocoţaţi pe hoitul celui cu şira spinării ruptă, şi scuipă dezgustat. Ăştia doi nu-l mulţumeau. Am încercat să-l opresc pe puşti, i-am strigat lui Geoff să-şi ceară scuze, am făcut totul. Nicio şansă. Jack se pierdu în noapte căutând o pradă nouă. Eram atât de furios încât mi-am scos pistolul şi le-am doborât pe cele două bestii lacome. O risipă prostească de muniţie, fiindcă nu aveam nicio şansă să mi se confirme ţintele lovite, fapt care m-a întărâtat chiar şi mai mult.

— Rămâi aici! i-am lătrat lui Geoff.

Ştiam că va face exact asta. M-am luat după Jack şi mi-am pus mini-teleobiectivele. Îl puteam vedea acum foarte clar, avea un avans de patruzeci de metri faţă de mine. Mă grăbeeam să-l ajung din urmă când o luă la goană. Mai mult ca sigur că văzuse ceva, un Păros, dar şi eu începusem să am propriile mele probleme. Trei Păroşi se interpuneau între noi. Ori aveam să risipesc şi mai multă muniţie, ori îi lăsam să treacă de mine. Poate că lucrurile ar fi decurs altfel dacă n-aş fi aşteptat ezitând, dar mă îndoiesc. Am tot întors problema asta pe toate feţele. Am ajuns să cred ceea ce-mi tot spuneam.

Când am dat din nou de Jack, el îşi găsise Părosul. Se afla la mai bine de şaptezeci de metri de mine şi poate că asta mi-a salvat viaţa, dar eu văzusem deja totul prin teleobiective. Bestia era uriaşă. Cel puţin doi metri. Nu gheboşată, ci dreaptă, ţanţoşă şi ameninţătoare. Cu un bot foarte masiv. Păros. Puştiul se pregătea să-l înfrunte, avea curaj până la capăt. Ştiu, i-am văzut atacându-se în mai puţin de un minut.

Jack îşi scosese jacheta şi puteam să jur că am auzit bestia hohotind, după care se repezi la monstru cu pumnii strânşi. Nu era o competiţie. Creatura făcu un pas înainte, îl înşfăcă pe Jack de gât cu o rapiditate năucitoare, ridicându-l de pe sol cât era el de mare. Picioarele lui Jack loveau, fără niciun succes, până când colţii Părosului se înfipseră în gâtul lui şi muşcară. Îi sfâşie gâtul şi sângele lui Jack ţâşni împroşcându-i şi acoperindu-i cămaşa. Apoi îl ridică şi-i ţinu cadavrul în aer, în mijlocul câmpului, şi-şi băgă laba sub cutia toracică sfâşiindu-i-o cu totul. Mi-am imaginat sunetul intestinelor lui Jack în timp ce se curgeau pe pământ.

Nu-mi era frică. Ciudat, dar nu-mi era frică. Nu m-am speriat nici când am văzut haita numeroasă a Păroşilor adunaţi în urma malacului în timp ce slobozeau cu toţii urlete guturale. Nici măcar când se închinară în faţa bestiei. Nu. Doar ceea ce am văzut apoi prin teleobiective m-a făcut să mă treacă toate sudorile şi să o iau la goană. Probabil că tropăisem pentru că, privind peste umăr, am văzut că fiinţa aceea mă luase la ochi. Aveam un avans de cel mult un minut. M-am rugat să fie suficient. Apoi m-am gândit la Geoff. Am încetinit şi m-am întors acolo unde-l lăsasem. Fluiera încet, ca pentru el.

— Jack e mort, a fost tot ce am avut de spus.

— Chiar?

Zise fără nicio urmă de regret. Asta m-a ajutat să mă simt mai în stare să fac ceea ce aveam de gând.

— Mda… a fost unul mare. Mă întorc în Oraş.

— Cât de mare?

— Mare de tot; prea mare pentru mine. M-am cărat.

— Cât de mare? întrebă el şi am ştiut că-l agăţasem.

— Vreo doi metri, un malac al naibii.

Geofi se puse pe râs.

— Păi, atunci ar fi mai bine să te întorci acasă, Twinkle. Dar nu te obosi să tragi şi scara după tine, te ajung din urmă imediat după ce

mă ocup puţin de monstrul ăla măreţ şi înspăimântător.

— Sigur, dacă toţi pot, poţi şi tu, i-am răspuns pregotindu-mi uşcheala.

Când am fost sigur că nu mă mai privea, am luat-o la goană. Nădăjduiam doar să reuşească să mai ţină bestia pe loc o vreme. Ca să vă daţi seama cât de grăbit eram am să vă spun că mi-am lăsat jacheta mea favorită pe gardul de sârmă ghimpată şi am străbătut câmpul minat fără să mai aştept ca Paul să dezactiveze minele. Când am ajuns în vârful Zidului tremuram. Am tras scara. Ştiam deja că lui Geoff nu-i mai trebuia.

— Ceilalţi? întrebă bătrânul Paul.

— Morţi. Părosul cel mare, i-am explicat. „Părosul cel mare" este o legendă răspândită printre Vânători. Însemna că n-aveai nicio şansă.

— Necazuri cu caru, ei? Bătrânul Paul căuta vreo răsplată.

— O să treacă o haită chiar în direcţia asta, am zis. Nu i-am numărat. N-am mai adăugat că erau prea mulţi ca să-i fi putut număra. Am coborât de Zid în timp ce Paul se duce să le dea deşteptarea celorlalţi ologi.

Poate că sunt lipsit de omenie. Poate că ar fi trebuit să spun cuiva, dar pe bune, credeam că nu ar mai fi contat. Aş fi sfârşit-o la fel de mort ca şi ceilalţi. Aşa că m-am dus aţă acasă, mi-am făcut un bagaj uşor, am folosit ceva echipament de pe vremuri ca să-mi transfer comturile în Oraşul următor, am luat metroul despre vest puţin înainte de miezul nopţii. Chiar la timp, după cum se dovedi mai târziu. În general, în timpul unui atac, metroul era scos din funcţiune. S-a întâmplat fix la doisprezece noaptea. Oraşul a căzut în jurul orei 3 dimineaţa.

Am fost suprins cât de repede s-a întâmplat, dar poate că, privind mai cu atenţie lucrurile, a fost mai bine pentru toţi locuitorii. În noua mea casă am citit despre cât de bine coordonate au fost atacurile, dar asta nu m-a mai surprins. Nu după cele văzute în minutele acelea nesfârşite din câmpie. Când Păroşii s-au aplecta în faţa Celui Mare. Când trupul i s-a strâmbat şi contorsionat, a pocnit şi s-a răsucit. Când l-am văzut transformându-se din nou în om.

Gloanţele costă parale. Printre lucrurile pe care am de gând să le cumpăr sunt nişte gloanţe de argint.